

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Rebus Iaponicis// Historica// Relatio,

Froís, Luís

Moguntiae, 1599

VD16 F 3085

Qvomodo Illi Viginti sex suffixi sint cruci. Cap. XIV.

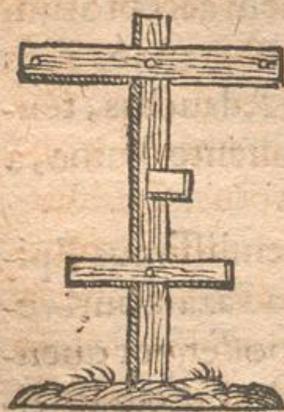
[urn:nbn:de:hbz:466:1-64472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64472)

amoris plenis, benedictionem. Cui vicissim P. Commissarius omnium nomine magnas gratias referri iussit, simul etiam deprecatus veniam, quod sue Reuerend. Dominat. non perinde, ac par fuerat, obsecuti fuissent.

*QUOMODO ILLI VIGINTI
sex suffixi sint cruci.*

CAP. XIV.

DECREVERAT Fazamburus hos homines in medio tollere in ordinario supplicij loco, in quo & tunc exstabant nonnullae cruces sed Lusitanorum interpellatione coactus est mutare sententiam. Ex altera viae parte versus mare eminebat collis cum planitie viginti sex crucium capace, cum suis, instar Caluariae montis, ad ascendendum quasi gradibus. Huc ergo Fazamburus curauit in gratiam Lusitanorum, ut dicebamus, deportari cruces; qui cogitabant suo tempore in benedictorum horum athletarum Christi memoriam ibi excitare Ecclesiam, eamque vocare S. Mariam martyrum.

Cruces, apud Iaponios in multitudine hominibus facinorosis usitatae, duo habent ligna transversaria, alterum ad brachia, alterum ad pedes: medietate item cruci affixum breue lignum est ponderi corporis sustinendo, cui reus insidet velut equo. Quaelibet igitur crux constat quatuor lignis, ut liquet ex effigie hic subiecta. Non utuntur clavis, sed manus pedesque alligant, aut funibus,

nibus, aut manicis ferreis, quæ lignis trāsuerfarijs clavis sunt affixæ. Collum quoque constringunt neruo ferreo ligno infixo. Funibus item astringunt cruci, & cingulum, & brachia inter scapulas & cubitum, sic proflus, vt totum corpus benè sustentetur. Deinde dimittunt crucem in fossam, lapidibusque iniectis & terra obfirmant. Mox succedit carnifex lancea præacuta, machæræ ancipiti non ab simili, armatus, eamque tanta vi adigit in latus dextrum crucifixi, vt penetret in sinistrum vsq; ad cor. Nonnunquam duo sunt carnifices, qui dum simul vtrumque latus confodiunt, transuerso obiectu lancearum quasi crucis formam exprimunt. Ita fit vt rei vno tantum sanguinis fluxu, minimo temporis puncto spiritum DEO redant. Quod si non statim moriantur, duplicat ictum carnifex: atque ita finem faciunt.

Cum ergo fortes Christi milites ad hunc locū peruenissent, Fazamburus curauit collem omnē à sclopetarijs & lācearijs circumdari, spacio tantum septem vel octo passuū inter ipsos & cruces interposito, nec passus est quenq̄ propius assistere præter iustitiæ ministros, P. Pafium & P. Rodrighez. Ingressu in septem facto, noua letitia oborta est militibus Christi ex conspectu crucium. Pater F. Martinus elata voce cecinit canticum, *Benedictus Dominus Deus Israhel*. Pater F. Petrus oculis cælo infixis, stabat quasi contemplatione quadam profunda absorptus. Ludouiculus ilicò petijt, quænam sua crux esset, eaq; demonstrata magna deuotione & feruore ad eam accurrit. Fuerunt autem omnes quasi puncto temporis acti in crucem: eo quod quilibet suum haberet attributum ministrum, & omnia necessaria singulis ad manum

parata. Hic autē erat crucifixorum ordo. Alter ab altero tribus vel quatuor distabat passib⁹ vultu ad Nangasacum conuerso. Ad dexteram P. Franciscanorum, erant decem Iaponij, & alij decem, annumeratis tribus è Societate, ad sinistram. Ac ab Orientali quidem parte primus erat Franciscus, is qui iuuandorum P. Franciscanorum causa comitatus fuerat, & à milite, vt diximus, in numerum relatus, qui baptismi signaculum ante octo menses primum acceperat. Secundus erat Cosinus Tachegia, ex regno Oari, recentet item baptizatus, qui artem profitebatur acuendi machæras. Captus fuerat Ozacæ cum F. Martino, agens illorum Patrum interpretem. Tertium locum tenuit Petrus Suchegirus, alter ille, qui comitatus fuerat vt operam suam locaret captiuis. Quartus erat Michael Cozachi ex regno Isce, cuius ars erat conficere sagittas. Quinto loco sequebatur Iacobus Ghisai è Societate nostra sexaginta quatuor annorum, Christianus perantiquus, & boni exempli. Is receperat se in domū nostram, vt totum se dederet Deo: in qua magna caritate rerum externarum curam gessit; singulariter autem meditationi Passionis D. N. valde erat addictus. Proximus huic erat Paulus Michi Iaponius trium annorum supra triginta, à puero sacris aquis tinctus, & ante vndecim annos prius in Societatem receptus. Concionator erat magnoque ardebat Zelo iuandiproximum, velut ex eo, quod iam dicā, colligi potest. Decem vel duodecim diebus ante attributas Ozacæ ædibus nostris excubias, obuam forte factus turbæ ex Magistratus edicto deducentis hominem Ethnicū, ob nescio quod scelus, ad supplicium, magno animo facta via per confertā multitudinem penetrat ad reū,

con-

concionatur homini vsque ad locum vbi capite erat multandus, cedentem veritati baptizat, & inuocantem nomen Iesu & Mariæ in cœlum mittit.

Septimus erat Paulus Ibarchi ex Oari qui recenter adiunctus erat Christo. Octauus fuit Ioannes oriundus Goto decem & nouem annos natus, à prima pueritia in fide institutus, & deniq; vt supra diximus, Societati adscriptus. Nonus erat Ludouicus puer 11. vel 12. annorum, qui paucis mensibus fuerat Christianus, à natura viuax, & Pauli Ibarchi ante nominati nepos. Decimus erat Antonius Nangasachanus, adolescentulus item annorū tredecim, candidæ admodū naturæ. Vndecimus sequebatur P. F. Petrus ex Episcopatu Hispaniæ Auilano, vir quadraginta octo annos natus, admodum religiosus, doctus, concionator, ardens Zelo animarum. Duodecimus, F. Martinus de Ascensione ex Varam guela Cantabriæ, trigesimum ætatis annum agens, qui anno 96. cum F. Francisco Blanco in Iaponiam venerat. Decimustertius erat F. Philippus de Iesu Mexicanus, qui captus in naue diffracta ad Tozzam, venerat Meacum, vt sacros ordines acciperet ab Episcopo, & postea redieret Manilā: vnde à superiore missus erat eadem de causa in nouam Hispaniam. Decimusquartus erat F. Gonsalvus Garzia ex Bazaino Indiæ Orientalis, qui è Iapone transiens Manilam, ibi ordini S. Francisci nomen dederat, & magno spiritu Iaponicè concionabatur. Decimusquintus erat P. F. Franciscus Blancus ex Montere regio Galitiæ, triginta circiter annorum. Decimus sextus F. Franciscus de S. Michaele ex Parilia non longè à Valisoletto, agens annum 53. vir bonus & humilis, vt præclare vsque ad mortem demonstrauit.

XVII. Mathias, qui haud multo tempore extiterat Christianus: de quo satis multa supra. XVIII. Leo Carasumarus ex Oari, septem octoſue annorum Christianus, Patrum Franciscanorum interpres primarius, & caritatis operibus apprimè deditus, maximè erga incurabiles. Erat autem frater minimus Pauli Ibarchi ſupradicti, & patruus Ludouiculi. XIX. Ventura, Meacensis, qui in tenella ſua ætatula fonte baptiſmatis erat elutus: deinde pupillus relictus in Bonziorum ordinem deſciuerat. Sed quodam die memoria reprens, ſe baptizatum, per Patres Franciscanos Eccleſiæ ſanctæ reſtitutus eſt, quibus inſeruiens tam fœlicem meruit fortunam. XX. erat Thomas Cozachi, filius Michaelis Cozachi ſupra nominati, qui decimū quintum annum agebat. XXI. Ioachimus Saccachibara annorum 40. XXII. Franciſcus medicus Meacensis 46. annorum. XXIII. Thomas Danchi, vetus Christianus, item Franciſcanorū interpres. XXIV. Ioannes Chimoia. XXV. Gabriel ex regno Iſce, annorum 19. Vltimus fuit Paulus Suzuchi ex Oari, etiam Franciſcanorum interpres.

Crucibus ergo hoc ordine deſixis, mirabile fuit videre omnium conſtantiam, ad quā eos hortabantur, partim P. Paſius, partim P. Rodrighez. Pater Cōmiſſarius ſemper conſtitit quaſi immotus oculis in cœlū coniectis. F. Martinus ad agendum diuinæ bonitati gratias concinebat quosdam pſalmos, adiuncto verſiculo: *In manus tuas Domine.* F. Franciſcus Blancus etiam clara voce Deo agebat gratias. F. Gonſalvus admodum elata voce dicebat Dominicam orationem, & Salutationem Angelicam. Paulus Michi frater noſter videns ſe conſistere in ſuggeſtu omnium, quos
vnuquam

vnquam habuerat, honoratissimo, primum circumstantibus aperuit se Iaponiũ & de Societate Iesu esse, mori q; propter annunciatum Euangelium, & gratias Deo ob beneficium tam eximium agere, deinde hæc verba subiicit: Cum ad hoc temporis punctum peruenirem, è vobis neminem esse opinor, qui me credat velle parcere veritati. Declaro itaq; vobis, nullam esse ad salutem viam nisi quam tenent Christiani. Quæ cum doceat me ignoscere inimicis & omnibus qui me offenderunt, ego libenter Regi, omnibusq; meæ mortis autoribus ignosco, eosq; rogo vt Christiano baptismo initiari velint. Hinc oculis in socios conuersis cœpit eos in hoc extremo cõflictu animare: in quorum omnium vultibus lætitia quædam apparebat, sed in Ludouico singularis: cui cum alius quidam Christianus acclamaret, breui eum futurum in Paradiso, digitorum totiusq; corporis gestu gaudij pleno omnium in se spectantium oculos conuertit. Antonius, qui Ludouici claudebat latus, oculis cœlo infixis, post inuocatum sanctissimum nomen Iesu & Mariæ accinuit Psal. *Laudate pueri Dominum*: quem didicerat Nangasachi in institutione Catecheseos: in ea enim dedita opera pueris quidam psalmi hæc in rem ediscendi traduntur. Alij deniq; repetebãt, Iesu, Maria, serena facie: nonnulli etiã exhortabantur circumstantes ad vitã Christiano dignam; hisq; & alijs similib. actionib. prõptitudinẽ moriendi demonstrabãt.

Tum carnifices quatuor, cœpere vaginis, (quæ Iaponijs vsitate sunt) eximere lanceas: ad quarũ horrificum conspectum omnes fideles acclamarunt I E S U, M A R I A, & quod plus, est cõploratio secuta miserabilis ipsos feriens cœlos. Carnifices quemque eorum

uno alteroque ictu breuissimo tempore exanimarunt. Si quis signum adhuc vitæ daret, eum iterato ictu confodiebant. Atque hic licuit cernere Christianorum circumstantium ardorem, qui per medios satellites, fustuario eorum neglecto, ad cruces accurrere, alij vt sudaria sua martyrum sanguine imbuerent, alij vt ex vestium limbo aliquid detraherent, alij, vt reliquiarum loco, aliud aliquid auferrent.

Hic fuit militum Christi fœlix exitus, qui fortiter dimicantes, gloriosam ex hoste retulere victoriam. Vt autem innocentia eorum omnibus patefieret, permisit DEVS, vt Fazamburus curaret hic erigi hastam, in qua descripta erat mortis sententia.

*DE PIETATE A CHRISTIANIS
post dictam necem declarata.*

CAPVT VLTIMUM.

QUAMVIS Fazamburus non parum succenderet ijs, qui sancta quadam vi reliquias quasdam à seruis Dei eripuissent, ideoque mandasset satellitibus, vt fustibus cogèrent omnes ad repetendum Nangasachum; tamen postquam domum redijt, tam multi vndique confluxere, vt aliquid de vestibus Martyrum abscinderent, vt multi in crucibus manserint non satis decenter contecti, & singillatim nouem religiosi. Quare prouisor confraternitatis Misericordiæ eorum corpora certis storeis, loco vestium, operiri curauit.

Eadem religione multi etiam à remotis regionibus